

1001-ე მატჩი

თბილისი. ვ. ი. ლენინის სახელობის "დინამოს" სტადიონი. 15 ოქტომბერი.

"დინამო" (თბილისი) – "დინამო" (მინსკი) 2:0 (1:0).

თბილისი: გოგია, ხიზანიშვილი, ჭელიძე, ებრალიძე, მუჯირი, ჩივაძე, დარასელია (ჩელეებაძე), ქორიძე, ესებუა (კოპალაიშვილი), ყიფიანი, წერეთელი.

მინსკი: ვერგენკო, ბოროვსკი, ბელოვი, შავეიკო, ვორონინი, პროკოპენკო, ბაიდაჩნი, კურნევი (ტიმოფეევი), ბოგოვიკი, პუდიშევი, ბელოუსი (ვასილევსკი).

მსაჯი: ვ. ლიპატოვი (მოსკოვი).

დუბლიორები – 2:0.

თბილისის "დინამომ", მეოთხე გუნდმა საბჭოთა ფეხბურთის ისტორიაში, მიაღწია ღირსშესანიშნავ ციფრს: 11 ოქტომბერს ჩაატარა ეროვნული ჩემპიონატების რიგით მეათასე მატჩი, მინსკის თანაკლუბელებთან შეხვედრაში კი გადავიდა მეორე ათასეულში და ორივე ეს თამაში გამარჯვებით აღნიშნა.

გამარჯვება მუდამ სასიამოვნოა, მით უმეტეს, ასეთ საიუბილეო ვითარებაში და დაძაბულ სატურნირო სიტუაციაში, როცა ერთ მოგება–ნაგებას შეუძლია რადიკალურად შეცვალოს გუნდის მდგომარეობა ცხრილში, მაგრამ ჩვენი ფიქრები წინ უსწრებდა ამ მატჩს და თავს დასტრიალებდა მომავალ ოთხშაბათს, როცა თბილისელებს თავის მფლობელთა თასის უკიდურესად საპასუხისმგებლო და რთული მატჩი აქვთ ჩასატარებელი ბუდაპეშტის მტკ–სთან.

თბილისის "დინამოს" ამ მატჩში ბევრს ვერაფერს დავაყვედრით. მას თითქმის მთელი თამაშის მანძილზე არ დაუთმია ტერიტორიული უპირატესობა, იბრძოდა მონდომებით, ენერგიულად, შეძლო კიდევ ერთი ბალიც აეღო დიდი ანგარიშით მოგებულ შეხვედრების პრიზისთვის, მაგრამ, რა დასამალია, ძალიან იგრძნობა მ. მაჩაიძის, გუცაევისა და ხინჩგაშვილის არყოფნა. ეს ის ძალაა, რომელიც დინამოელთა თამაშს განსაკუთრებით აგრესიულ და დასრულებულ სახეს აძლევს და მხოლოდ ისღა დაგვრჩენია ვისურვოთ სამივე ამ ფეხბურთელის მწყობრში დაბრუნება 20 ოქტომბრისთვის. მტკ–სთან საჭიროა არა უბრალო გამარჯვება, არამედ ბურთების ის დადებითი ბალანსიც, რომელიც განმეორებით შეხვედრისთვის მეოთხედფინალში გასვლის გარანტიას შექმნის.

ახლანდელი ერთწრიანი ჩემპონატის პირობებში ყოველ ქულას საგანგებო მნიშვნელობა ენიჭება. მინსკის "დინამო" ამ მატჩში აუტსაიდერთა რიგების წარმომადგენლად გამოვიდა მინდორზე, მაგრამ მოგების შემთხვევაში იგი ერთბაშად ხუთი ადგილით ინაცვლებდა წინ და თითქმის ინალდებდა უმაღლეს ლიგაში დარჩენის შანსს, ეს კი ისეთი სტიმულია გუნდისთვის, რომ მას სახიფათო ძალად აქცევდა ჩვენთვის. გამარჯვების იმედი სტუმრებს შეიძლება არც ჰქონდათ, ქულის აღებისთვის კი მათ ცდა არ დააკლეს, განსაკუთრებით გააძლიერეს ნახევარდაცვის ხაზი და 42 წუთის განმავლობაში წარმატებით ახორციელებდნენ თავიანთ ამოცანას.

მაგრამ მინსკელთა ამოცანები ჩვენ ნაკლებად გვაინტერესებს. გადიოდა დრო, 15 წუთი, 30, 40, თბილისელთა ტერიტორიული უპირატესობა ყველასთვის ცხადი იყო, შედეგი კი არ ჩანდა. იყო შეტევები, გარღვევები, კუთხური მოწოდებები, სახიფათო

მომენტები, ხოლო ტაბლოზე უცვლელად ეწერა ციფრი 0. ტაიმის მოგება აუცილებელ საჭიროებას წარმოადგენდა.

და აი, 42-ე წუთი. ყიფიანმა ნამდვილი დიდოსტატური გადაცემით გაიყვანა გარღვევაზე ქორიძე, ან თითქმის პირით ხაზთან მიუსწრო ბურთს, სწრაფად მიანწოდა ცენტრში, კარიდან 4-5 მეტრის მანძილზე, და აქ სრული სისწრაფით შეიჭრა წერეთელი – 1:0.

მეორე ტაიმში თბილისელთა თამაში უფრო ტემპიანი, ხალისიანი გახდა. გუნდს დიდი ოსტატობით, ნამდვილი საფეხბურთო ხელოვნებით ხელმძღვანელობდა ყიფიანი, რომლის ვირტუოზული საშემსრულებლო ტექნიკა შესანიშნავადაა შერწყმული კომბინაციურ ალღოსთან. ყიფიანს პერსონალურ დარაჯად ჰყავდა მიჩნეული შავეიკო, მაგრამ იგი უძლური იყო ინდივიდუალურად ებრძოლა თბილისელთა ლიდერის წინააღმდეგ, ხოლო როცა შავეიკოს დასახმარებლად მიეშურებოდა რომელიმე პარტნიორი, ყიფიანი უშეცდომოდ და დაუყოვნებლივ აწვდიდა ბურთს თავისუფალ ადგილზე. მას კარგად აუბა მხარი კოპალეიშვილმაც.

50-ე წუთზე სტუმრების კარში დაინიშნა საჭარიმო. თბილისელებმა იგი კარგად გაითამაშეს, ყიფიანმა ზუსტად დაარტყა შორეულ დაბალ კუთხეში და მეკარე ვერგენკომ თავგანწირული ნახტომის შემდეგ მხოლოდ უმწეოდ გაშალა ხელები. ბურთის აღება მან ვერ შეძლო.

დარჩენილ დროში თამაში გადაღებული საჭადრაკო პარტიის დამთავრებას უფრო ჰგავდა, ვიდრე ბრძოლას გამარჯვებულის გამოსავლენად. მართალია, მინსკელებმა სცადეს მდგომარეობის გამოსწორება, გოგიას ორი ძნელი ბურთს აღებაც მოუხდა ტიმოფევისა და ვასილევსკისაგან, მაგამ ეს მხოლოდ ეპიზოდები იყო. თბილისის "დინამომ" ბოლომდე წარმატებით მიიყვანა გამარჯვების საქმე.

ა. ხარბედია, სპორტის ოსტატი.

“ლელო”, 17 ოქტომბერი, 1976 წ.